

3.

[Z]ákon chrání člověka, pokud je ve svém těle, ale nechrání samotné tělo, které je vydáno k jakémukoliv soudnímu úkonu. Z právního hlediska už Christophe Gamblin nebyl člověkem, ale pouze tělem. A tak bude během bitvy odhaleno veškeré jeho soukromí. Budou mu neohleduplně prohlížet zásuvky, listovat fakturami a při výslechu sousedů a příbuzných se budou snažit rekonstruovat, co dělal v posledních hodinách.

Aniž by museli nějak složitě pátrat, už teď věděli, že žil v domě svého rozvedeného otce, že si vzal půjčku na auto a že část svých dluhů dokázal splácet. Na nedávno pořízených fotografiích byl v doprovodu nějaké ženy – té v klobouku a s tchýniným jazykem – a s přáteli bezpochyby na nějakých soukromých večírcích. Všechny je budou muset vyslechnout. Pro jeho opuštěného psa si přijeli z útulku, kde počká, jestli si ho někdo z příbuzných nevezme k sobě. Policisté se přehrabovali v jeho životě, soukromí i prostěradlech. Jeho dům proháněli mlýnkem na maso.

Lucie a Sharko sledovali vyšetřování zpozzdálí. Místo zločinu opustili kolem jedné hodiny a vydali se do *La Grande Tribune*, jejíž redakce sídlila uprostřed devátého pařížského obvodu. Adresu zjistili z pracovní vizitky oběti. Tam ho možná viděli naposled. V drobném sněžení oba jeli svým vlastním autem a o hodinu

později zaparkovali v podzemním parkovišti poblíž Haussmannova bulváru.

Když se sešli, vyjeli výtahem nahoru. Vítr zvedal kolemjdoucím šály a fičel u východů z metra. Velké zasněžené bulváry s vánočními ozdobami vypadaly svátečně. Lucie se upřeně a smutně zahleděla na rudé koule visící nad ulicí.

„V Lille jsme s holkama vždycky strojily stromeček prvního prosince. Oběma jsem dala adventní kalendář, který jsem sama vyrobila. Kalendář s překvapením na každý den.“

Strčila si ruce do kapes a zmlkla. Sharko nevěděl co říct. Uvědomoval si, že období svátků, školních prázdnin a taky reklamy na hračky jsou pro ně oba živoucím peklem. Každý zvuk nebo vůni si Lucie spojovala se vzpomínkami na dcery, jako kdyby se neustále zapalovaly malé ohničky. Sharko se raději vrátil k jejich případu.

„Cestou jsem dostal nové zprávy. Našli mobil Christoha Gamblina, ale počítač není k nalezení. Víme jen, že si podle účtů před necelým rokem koupil nový.“

Lucii chvíli trvalo, než se vytrhla ze svých myšlenek a zapojila se do rozhovoru.

„Žádné hlášení o krádeži?“

„Ne. Internet měl předplacený přes Free... Nemáme štěstí.“

Lucie se ušklíbla. Free patřil k operátorům, kteří neposkytují žádné informace o účtech svých předplatitelů, dokonce ani když se jednalo o úmrtí, jež bylo součástí policejního vyšetřování. Žádost o přístup k soukromým datům podali, ale v tuto chvíli se musí obejít bez něj. Všechno, co mohli získat, bylo místo a hodina, kdy se Christophe Gamblin v posledním půl roce připojil ke svému účtu. V žádném případě neměli přístup k jeho e-mailům, k webovkám, které navštěvoval, ani k jeho kontaktům...

„Takže vrah si ten počítač odnesl s sebou. Nějaká kauza, na které Gamblin makal? Známost přes internet? Způsob, jak si oběť ještě víc přivlastnit?“

Sharko pokrčil rameny.

„Co se týče toho slova vyrytého do ledu, slovo Aconla nikde ne-našli, ale Agonia je zajímavější. Je to titul jedné knížky, jednoho italského filmu a název jedné marketingové agentury. Jak říkal Chénaix, znamená to latinsky agonie.“

„Proč by psal něco v latině?“

„Robillard se v tom trochu prohrabe. Kontroluje taky telefonní účty, ale je to džungle. Spousta telefonních čísel. Gamblin byl novinář. Jinak řečeno, telefon pro něj představoval třetí ruku.“

Sídlo celostátního deníku *La Grande Tribune*, postavené v podivuhodném architektonickém stylu, se nacházelo na bývalém parkovišti. Deník zaměstnával sto třicet novinářů, čtyřicet korespondentů a vycházel ve stošedesátitisícovém nákladu. Vstupovalo se tam postupně z patra do patra po točitém schodišti pokrytém šedivým kobercem. Oba policisté měli schůzku ve třetím patře s nadřizeným obětí. Všude pobíhali lidé, bzučely počítače a všichni mizeli za hromadami papíru. V poslední době se zprávou číslo jedna opět stalo dobývání vesmíru. Ředitel Sovětské kosmické agentury oznámil, že brzy vyšlou loď s lidskou posádkou daleko do vesmíru, k Jupiteru a ještě dál, že brzy vyřeší problémy spojené s dlouhým pobytem kosmonautů v kosmické lodi.

Všechny pohledy se upíraly na policisty, a když prošli, zavládlo za nimi zvláštní ticho. Muž s ostře řezanými rysy. Žena v džínách, v krátké vojenské khaki bundě a s koňským ohonem, u níž by člověk odhadoval, že má u sebe schovanou zbraň. Stačilo se jen podívat na její zapnutou bundu... Nebylo pochyb, všichni zaměstnanci už vědí o vraždě Christopa Gamblina od šéfredaktora, kterému policie volala krátce před polednem.

Sébastien Duquenne přijal policisty s vážným výrazem v obličejí. Zavřel dveře malé, přeplněné kanceláře a vyzval je, aby se posadili.

„To je příšerné, co se stalo!“

Vyměnili si pár zdvořilostních frází a Lucie poprosila hubeného, vysokého, asi čtyřicetiletého muže, aby jim vyprávěl o svém kolegovi.

„Pokud vím, tak nejdřív pracoval v soudním sloupku, a pak dělal reportéra. Pracovali jsme spolu šest let, ale nemůžu říct, že bych ho dobře znal. Většinou psal články doma a posílal mi je e-mailem. Pracoval sám, bez fotografa. Nezávislý, šikovný. Nikdy žádné problémy, nic.“

„O čem psal?“

„O nejrůznějších tématech nezávisle na aktualitách. Většinou o spodině, o špinavých případech. Nehody, vyřizování účtů, vraždy... Předtím trávil spoustu času u soudů a sledoval různé kauzy. Patnáct let se hrabal ve zločinech a teď tohle!“

Rozpačitě se podrbl na krku, protože si uvědomil, že dva lidé sedící naproti němu dělají totéž.

„Nikdy nechtěl odejít ke konkurenci. Navzdory všemu si myslím, že se tady cítil dobře. Věděl, jaký je svět, a svou práci dělal dobře.“

„Měl svou práci rád?“

„Ano. Byl tím fakt posedlý.“

„Hodně cestoval?“

„Pořád byl venku, to ano, ale nejezdil daleko. Paříž a okolí. To bylo jeho lovecké teritorium. Náš deník patří skupině, která vlastní několik regionálních deníků, a všechny publikují své vlastní aktuality a reportáže. Ale existují společné stránky týkající se těch nejžhavějších novinek.“

„Rádi bychom viděli jeho poslední články.“

„To není problém. Nechte mi tu svůj e-mail a já zařídím, abych vám je co nejdřív poslali.“

Sharko vytáhl vizitku a pak začal s rutinním výslechem. Podle šéfredaktora neměl Christophe Gamblin na pracovišti žádné problémy. Žádné neshody s kolegy, žádní nepřátelé, jen tu a tam nějaké napadení. Když byl zrovna v redakci, pracoval ve sdílené kanceláři často na nejrůznějších místech a vždycky na svém vlastním notebooku, aby neztrácel čas.

Lucie se zahleděla na schéma visící na stěně za šéfredaktrovými zády, na němž byla uvedena jména zaměstnanců a jejich

identifikační fotografie. Místa, kde se právě nacházejí, byla označena malými červenými kolečky.

„Poslyšte, na tom přehledu máte jméno a fotografii jakési Valérie Duprèsovè... Všimli jsme si její zarámované fotky u Christopha Gamblina. Zdá se, že tu nebyla už půl roku. Stalo se jí něco vážného?“

„Ne, to ne. Vzala si rok neplaceného volna. Má ambice napsat knihu, která udělá díru do světa. Valérie je investigativní novinářka a pátrá po dosud nezveřejněných faktech, která se před námi skrývají. Je mimořádně nadaná.“

„Jaké je téma její knihy?“

Pokrčil rameny.

„To nikdo neví. Má to být velké překvapení. Pokoušeli jsme se získat nějaké informace, ale ona si tajemství dokáže udržet. V každém případě jsem přesvědčený, že její kniha bude bomba. Valérie je skvělá a prací je přímo posedlá.“

„Byla si s Christophem Gamblinem velmi blízká?“

Přikývl.

„Máte pravdu, byli si velmi blízcí, ale nežili spolu, pokud vím. Valérie k nám nastoupila před pěti lety a Christophe se na ni hned pověsil. Přitom Valérie není snadno k mání. Je lehce paranoidní, extrémně uzavřená a strašně otravná, jestli mi dovolíte ten výraz. Investigativní novinářka v celé své kráse.“

„Můžeme dostat její adresu?“ zeptal se Sharko.

Poznamenal si všechny údaje, které mu Sébastien Duquenne nadiktoval, zatímco Lucie vstala a přistoupila k organizačnímu schématu s fotografiemi.

„Nezdálo se vám, že by měl Christophe Gambline v poslední době nějaké starosti?“

„Vůbec ne.“

„Koukám, že si vzal na konci listopadu a na začátku prosince pár dnů dovolené. Ale ne vcelku. Úterý, čtvrtek, pondělí následující týden... Víte proč?“

„Ne, to samozřejmě nevím. Ale musel svůj volný čas trávit podivně, protože jeden kolega ho zahlédl v archivu v suterénu v době, kdy tam být neměl. Pokud vím, přehraboval se v deset let starých vydáních.“

„Můžeme s tím kolegou mluvit?“

4.

[V] suterénu nebyla žádná okna. Betonové zdi, nízké stropy, každé dva metry sloupy. Fantom někdejšího parkoviště. Rozsvícené zářivky dávaly člověku falešný pocit denního světla. Některá místa byla vyhrazena ke skladování kancelářského materiálu, starých počítačů a hromad papírů, které nikdy nikdo neroztřídil.

V doprovodu novináře, jenž se jmenoval Thierry Jaquet, kráčeli Lucie se Sharkem mezi řadami barevných krabic, v nichž byla seřazena všechna vydání regionálních deníků od roku 1947. Jaquet byl mladší, měl na sobě džíny, na nohách tenisky a na nose brýle s čtvercovými obroučkami, které mu dodávaly vzhled módního intelektuála.

„Někdy sem chodíme, když otvíráme staré kauzy nebo hledáme podklady pro články. Většina z nás dává přednost papíru před počítačem. Je to taky dobrý způsob, jak najít trochu klidu, jestli víte, co tím chci říct. Tady jsem Christopha viděl naposled. Trochu jsme si povídali. Ale cítil jsem, že ho zdržuju. Chtěl být spíš sám.“

Lucie sledovala nekonečné řady, ztrácející se v útrobách podzemí.

„Co přesně hledal?“

„To nevím. Jen mi řekl, že připravuje něco ‚osobního‘. Ale nepřesnil to. Fakt jsem měl pocit, že ho obtěžuju, tak jsem na něj

nenaléhal. Ale viděl jsem krabice, které si položil na stůl. Jedny byly tmavomodré a druhé červené. To jsou barevné kódy pro kraje Rhône-Alpes a Provence-Alpes-Côte d'Azur. Myslím, že ho zajímal začátek století. Na jedný z těch tmavomodrejch krabic z departementu Rhône-Alpes jsem viděl napsaný datum 2001.“

„Znal jste Christopha dobře?“

„Okrajově. Zřídka jsme pracovali spolu a potkávali jsme se hlavně na poradách.“

„Co myslíte, že ho sem přivedlo v době dovolené?“

„Ach, tohle...“

Zrovna se nacházeli na konci sklepa mezi novinami z poslední doby. Všechno bylo naprosto dokonale seřazené. Jaquet vytáhl tmavomodrou krabici Rhône-Alpes/1. čtvrtletí roku 2001 a vysypal její obsah na stůl. Jednalo se asi o devadesát čísel. Začal jimi rychle listovat.

Sharko se zamračil.

„Jak mezi nimi chcete najít ty, které si prohlížel?“

„Christophe odsud odešel s několika výtisky novin v podpaží, chtěl na nich pravděpodobně pracovat doma. S trochou štěstí je sem nevrátil.“

Lucie si uvědomila, že má pravdu, proto popadla další krabici z roku 2001 a vysypala ji na stůl. Žádný archiv u oběti nenašli, ale možná ty noviny nechal Christophe Gamblin jinde. A co když si je odnesl vrah?

Po několika minutách Jaquet našel první.

„Bingo! Podívejte, chybí tu číslo z 8. února 2001!“

„Můžeme najít kopii?“

„2001, to není tak dávno. Tohle číslo bychom měli najít někde v počítači. Přinejhorším zavoláme regionální redakci a požádáme je o jejich exemplář. Chcete, abych se po tom podíval?“

Sharko se rozhlédl po ostatních krabicích a vzdychl.

„Ano, prosím. Mezitím si s kolegyní prohlédneme region Rhône-Alpes a Provence-Alpes-Côte d'Azur, jestli jsem to dobře pochopil. Modrá a červená... Aspoň ty z roku 2000.“

„Mám exemplář z roku 2001 v počítači. Můžu vám ho poskytnout.“

„Výborně!“

Pomohl jim. Ve třech jim to netrvalo ani hodinu a našli exempláře, které Christophe Gamblin odnesl s sebou. Čtvery noviny s daty mezi roky 2001 a 2004. Dvoje z regionu Rhône-Alpes a dvoje ze sousedního regionu Provence-Alpes-Côte d'Azur. Lucie si všechna data pečlivě zaznamenala do zápisníku, který pořád nosila s sebou, a pak se oba policisté přesunuli i s Jaquetem k počítači. Sharko si všechno rovnal v hlavě. Existuje nějaké spojení mezi tímto záhadným pátráním a smrtí Christopa Gamblina?

Novinář v počítači rychle našel digitalizované noviny z toho období a stáhl je do paměti. Sharko mu dal e-mailovou adresu Pascala Robillarda, jejich počítačového specialisty. Díky novinářově šikovnosti digitalizované exempláře už za pět minut odešly.

Oba policisté se s ním rozloučili, řekli mu, že si ho pravděpodobně pozvou kvůli podání svědectví stejně jako řadu jeho kolegů, kteří se v posledních dnech potkávali s Gamblinem, a vyšli na bulvár bičovaný větrem. Asfalt na chodnicích byl pokrytý jemným bílým popraškem. Sníh držel, což nebylo pro dopravu zrovna dobré znamení. Lucie zabořila obličej do teplé, červené, vlněné šály. Podívala se na hodinky. Bylo skoro 15 hodin.

„Mám hlad jako vlk. Nedáme si něco v Les Halles, než se vrátíme do šestatřicítky? Pizzu u Signorelliho?“

„Valérie Duprèsová bydlí u stanice Havre – Caumartin. To je odsud kousek. Dáme si něco rychlého někde v okolí a pak ji navštívíme, co ty na to?“

5.

[P]odle adresy, kterou jim poskytl šéfredaktor *La Grande Tribune*, bydlela Valérie Duprèsová ve starém činžáku stojícím mezi stanicemi metra Madelaine a Auber. Ulice byla jednosměrná a klidná. Blížila se čtvrtá hodina odpolední a pomalu se začínalo stmívat. Sníh se třpytil ve světle pouličních svítlen a vločky tančily kolem chodců jako zvláštní světlušky. Zima, kterou všichni meteorologové předpovídali jako krutou, vystrčila první růžky.

Oba policisté prošli vhodovými dveřmi vedoucími na vydlážděný dvůr a zazvonili na zvonek bytu 67. S rukama v kapsách a hlavami staženými mezi rameny trpělivě čekali. Protože nedostali žádnou odpověď, stiskli pár tlačítek, až jim nakonec někdo otevřel.

Sharko si rozvázal šálu a zadíval se na přeplněnou poštovní schránku.

„Špatné znamení. Určitě tu už dlouho nebyla.“

Lucie si všimla, že v domě není výtah. Ušklíbla se, ohnula a promasírovala si kotník.

„Už se to zase ozývá?“ zeptal se Sharko.

„Jenom takové malé píchnutí. Není to nic vážného.“

„Sportem k trvalé invaliditě.“

„To určitě!“